

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/71/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219010717
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6219010717.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci obžalovanej A. O., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. augusta 2021 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 10T/79/2019 zo dňa 10. mája 2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 10T/79/2019 zo dňa 10. 05. 2021 vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovanú A. O., nar. XX. XX. XXXX v O., trvale bytom Q. O., N. XXX/X,

podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. a), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e), § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu podmienčne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej určuje skúšobnú dobu vo výmere 3 (troch) rokov.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 10T/79/2019 zo dňa 10. 05. 2021 bola obžalovaná A. O. uznaná za vinnú zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 05. 06. 2019 v čase okolo 14,30 h vo Q. O. na ul. N. č. X vošla bez súhlasu užívateľky bytu S. O., nar. XX. XX. XXXX, do bytu č. XX na 2. poschodí bytového domu, napriek tomu, že ju S. O., ktorá sedela na lavici v kuchyni a mala vyloženú nohu, ktorú má zlomenú v sadre, opakovane vyzývala, aby byt opustila, tak neučinila, ale k nej pristúpila a hrozila jej zabitím, ak nestiahne oznámenie, ktoré podala na jej synov U. a S. O. a následne poškodenú chytila jednou rukou za krk a začala ju škrtiť, pričom z bytu ju vytlačil druh poškodenej U. O.,

2/ dňa 06. 06. 2019 v čase okolo 16,00 h vo Q. O. na ul. N. č. X spred vchodových dverí bytu č. XX, ktorý užívala poškodená S. O., nar. XX. XX. 1987 vykrikovala na poškodenú, aby stiahla trestné oznámenie, lebo inak najprv zabije poškodenú a potom seba a že ona aj vonku deti poškodenej oplieska o zem

Za to bola obžalovaná odsúdená podľa § 189 ods. 2, § 36 písm. a), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e), § 41 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bola na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podala priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaná, ktoré neskôr písomne odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu v podstate tým, že považuje napadnutý rozsudok za nezákonný, nepresvedčivý, nesprávny, svojvoľný a náležite neodôvodnený. Obžaloba nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov a ani na hlavných pojednávaniach neboli vykonané také dôkazy, ktoré by bez najmenších pochybností dokázali, že skutok sa stal a že ho spáchala ona ako obžalovaná. Podľa jej názoru výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade odôvodňovali postup podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaná. V prípade tohto dôvodu oslobodenia spod obžaloby sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že skutok sa nestal, ale naopak stačí len pochybnosť o tom, či sa vôbec stal. Na preukázanie jej viny súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje ju z jeho spáchania, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a obžaloby, čo v danej veci splnené nebolo. V súvislosti s dôkaznou núdzou, aká sa vyskytla aj v tomto prípade, poukázala na zásadu in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, pričom nie je jej povinnosťou dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát (prokurátor), kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa skutku dopustila, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jej prospech, a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára podklad pre odsudzujúci výrok. Prokurátor v tomto prípade jednoznačne neunesol dôkazné bremeno, a ani na súde v rámci dokazovania nebola dokázaná jej vina, ktorú od začiatku popiera, pretože uvedeného skutku sa nedopustila, výpovede poškodenej, ako aj svedka Kováča, sú vymyslené, vykonštruované voči jej osobe z dôvodu pomsty, u každého z nich z iných dôvodov, a boli viackrát menené, pričom sú plné rozporov a pochybností. Ďalej poukázala na to, že v tejto trestnej veci už raz okresný súd rozhodol, keď ju oslobodil spod obžaloby, a na základe odvolania prokurátorky krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Podľa nej však ani po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu a vykonaní ďalších, týmto súdom nariadených dôkazov, nedošlo k zmene v dokázaní jej viny. Poškodená a svedok O. objavili nové verzie, ich výpovede (stále sa meniace) sú nejasné, nelogické, nezrozumiteľné, nepresvedčivé, neverohodné a dokonca sú inými dôkazmi spochybniteľné, rozporné, či dokonca vyvrátené, preto tieto dôkazy nemožno považovať za také dôkazy, ktoré jednoznačne preukazujú jej vinu bez ďalších podporných dôkazov, ktoré však absentujú. Napriek uvedeným skutočnostiam okresný súd rozhodol tak, že ju uznal za vinnú a uložil jej nepodmienečný trest, čo považuje za trest prísny a neprimeraný, a postačoval by na jej prevýchovu a ochranu spoločnosti aj podmienečný trest s probačným dohľadom. Súd prvého stupňa vykonané dôkazy v rozpore s § 2 ods. 12 Trestného poriadku nevyhodnotil správne jednotlivo ani v celom ich súhrne, a tak dospel k neúplným a nesprávnym názorom, pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia nepostupoval v súlade s požiadavkami uvedenými v § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Pri hodnotení vierohodnosti svedkov bol súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedkov, teda či si neodporujú v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedali k logickým súvislostiam o týchto okolnostiach, či vôbec výpovede svedkov sú v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní. Taktiež mal súd prihliadať na existenciu vlastného záujmu poškodenej a svedka O. na výsledku trestného konania. Bolo úlohou súdu, aby po zvážení všetkých dôkazov rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná, a ktorá nie. Podľa nej však neboli spoľahlivo preukázané všetky okolnosti žalovaných skutkov, a teda nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru, než ako je uvedené v obžalobe. V prejednávanej veci je jediným priamym dôkazom iba výpoveď poškodenej a svedka O., ktoré tieto viackrát menili, celé konanie je sprevádzané ich pochybnými, rozporuplnými a nepresvedčivými výpoveďami. Ich výpovede vyzneli v ich súhrne nejednoznačne. Záverom uviedla, že použitie zásady in dubio pro reo prichádza do úvahy len v prípade, keď sa po vykonaní všetkých dostupných dôkazných prostriedkov a po ich vecnom zhodnotení nedá bezpečne určiť, ktorá z viacerých možných skutkových verzií zodpovedá objektívnej pravde. V takom prípade má sa zvoliť tá verzia, ktorá je pre obvineného najpriaznivejšia. Na základe

uvedeného preto navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 322 ods. 3 zmenil tak, že ju podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie dňa 24. 08. 2021 v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovanej, pretože upovedomenie o verejnom zasadnutí jej bolo doručené riadne a včas a písomne požiadala, aby sa verejné zasadnutie konalo v jej neprítomnosti.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný, uložený trest za spravodlivý, a preto navrhol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí uviedol, že trvá na podanom odvolaní z dôvodov, ktoré boli uvedené v jeho písomnom odôvodnení.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovanej je z časti dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k jednotlivým výrokom rozsudku. Okresný súd sa tak dôsledne riadil právnym názorom, ktorý v minulosti vyslovil krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 5To/100/2020 zo dňa 06. 10. 2020, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu, na základe ktorého bola obžalovaná oslobodená spod obžaloby. V rámci vysloveného právneho názoru správne okresný súd doplnil dokazovanie v potrebnom rozsahu a následne dospel ku správnym skutkovým a právnym záverom. Keďže sa krajský súd s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožnil, v podrobnostiach naň odkazuje (str. 4 - 5).

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku okresným súdom vo vzťahu k výroku o vine, reagujúc na odvolacie námietky obžalovanej, krajský súd dodáva, že z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že medzi obžalovanou a poškodenou S. Kováčovou došlo v dňoch 05. 06. 2019 a 06. 06. 2019 ku konfliktu, ktorého priebeh je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Poškodená, aj keď je pravda, že v priebehu trestného stíhania menila svoje výpovede, tie však ostali v podstatných okolnostiach nezmenené, navyše potvrdené aj ďalšími dôkazmi. Aj z výpovede svedkyne mal. T. T., ktorej výpoveď z prípravného konania bola oboznámená na hlavnom pojednávaní, jednoznačne vyplynulo, že keď vošla do bytu, obžalovaná kričala na poškodenú, pričom v byte zotrvala aj napriek tomu, že ju poškodená vyzývala, aby z bytu odišla. V rámci dokazovania bol bez pochybností preukázaný aj motív obžalovanej, keďže z dôvodu podaného trestného oznámenia zo strany poškodenej na synov obžalovanej boli títo zadržaní a následne vzatí do väzby, a preto obžalovaná pod hrozbou násillia nútila poškodenú, aby stiahla trestné oznámenie na jej synov. Záverom krajský súd ešte poznamenáva, že správne okresný súd vyhodnotil aj samotné zmeny vo výpovediach poškodenej, ktoré vyplynuli jednak zo strachu zo svojho druhu, svedka U. O., ako aj z toho, že vzťahy medzi poškodenou a obžalovanou sa medzi časom upravili. Na základe takto vykonaného dokazovania preto správne okresný súd dospel k záveru, že vina obžalovanej bola bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná, pretože

výpoveď poškodenej nebola jediným dôkazom svedčiacom o vine obžalovanej, ale všetky vykonané dôkazy vo svojom súhrne tvorili logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukázala všetky podstatné okolnosti žalovaných skutkov.

Čo sa týka výroku o treste, krajský súd po zohľadnení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 2 roky nepodmienečne je neprimerane prísny. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona pre jeho aplikovateľnosť v konkrétnom prípade nevyžaduje priznanie páchatel'a ku spáchaniu trestného činu, ani jeho postoj k prejednávanej veci. Súd musí zohľadniť okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Správne okresný súd dospel k záveru, že ukladanie trestu v základnej trestnej sadzbe by bolo vzhľadom na okolnosti prípadu a najmä pomery obžalovanej neprimerane prísne, preto trest odňatia slobody v zmysle § 39 Trestného zákona mimoriadne znížil. Krajský súd však po zohľadnení všetkých okolností prípadu, najmä postoj poškodenej k prejednávanej veci počas celého trestného stíhania, ako aj doterajší život obžalovanej, dospel k záveru, že v prípade obžalovanej je možné rozhodnúť aj o podmienečnom odklade výkonu uloženého trestu odňatia slobody. Krajský súd preto zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a uložil obžalovanej trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, s podmienečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 3 rokov. Krajský súd pri ukladaní trestu tiež aplikoval § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu. Krajský súd ukladal trest ako úhrnný v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona, pretože obžalovaná spáchala viac trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločin, a to dvomi samostatnými skutkami. Pri ukladaní trestu súd prihliadol na jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. a) Trestného zákona, t. j. že spáchala trestný čin v ospravedliteľnom silnom citovom rozrušení, a jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona, t. j. že spáchala viac trestných činov. Takto uložený trest je potom podľa názoru krajského súdu pre ochranu spoločnosti, nápravu páchatel'a, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie postačujúci, pričom dostatočne zabezpečí prevýchovu obžalovanej a zároveň takýto trest postihuje len obžalovanú, a zohľadňuje všetky okolnosti prípadu a je v súlade so zásadami pre ukladanie trestov. Bude teda výlučne na obžalovanej, aby počas skúšobnej doby preukázala, že dokáže viesť riadny život. V opačnom prípade môže súd, po splnení zákonných podmienok, nariadiť výkon nepodmienečného trestu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.